

[Steffensen]

ret i, at først når disse udvalgs resultater foreligger og ministeren kan fremkomme med en samlet vurdering deraf, er der rimelighed i at tage fat på den principielle stillingtagen til dem.

Mølgaard (DR):

Der er fra ministerens side i dag ligesom på tidligere tidspunkter bebudet det ene og det andet med hensyn til planer, der vil rumme en samlet vurdering af det ene og det andet sæt problemer. Men erfaringen viser jo, at planerne er lidt længe om at komme frem.

Beredskabsplanen er blevet udsat igen og igen, og nu foreligger den så – ganske få dage forud for debatten her. Jeg må sige, at efter min opfattelse giver den beredskabsplan ikke anledning til nogen tryghed. At den er fremkommet her i halvtolvte time, skal såmænd ikke bebrejdes nogen. Det er dog bedre, end hvis det var efter den tolvte time. Men det er et så uoverskueligt værk, at jeg vil betvivle, at nogen egentlig har forudsætninger for at lade den for alvor indgå i sin stillingtagen i dag. Jeg synes, den virker meget uoverskuelig og meget lidt tryghedsskabende, når vi tager i betragtning, hvor sent den er fremkommet forud for denne debat.

Jeg synes ikke, der er meget, der giver anledning til tryghed. Jeg synes ikke, at evakueringsplaner egentlig virker troværdige på nogen måde. Tværtimod synes jeg, at det er mistillidvækkende, at de giver befolkningen en falsk tryghedsfølelse af, at den hellige grav er vel forvaret.

Det gælder for så vidt angår Københavns millionbefolkning, som jo tæller tungt antalmæssigt set – og selvfølgelig da også kvalitativt set – men hvad der betyder noget ud over denne millionbefolkning er jo også de store landarealer. Der er færre mennesker dér, men arealerne tæller dog og burde veje tungt for en miljøminister.

Der er udsigt til – vi ved det ikke med sikkerhed, rapportafgivelsen vedrørende landområderne er foreløbig udsat til september, har jeg forstået – at landbrugsland må ligge brak i årevis. Der er udsigt til, at forureningsstofferne vil indgå i fødekæderne, sådan at almindelig landbrugsdrift i meget stor udstrækning må opgives. Der er udsigt til, at man må skride til skovbeplantning. Det kan

godt være, at det vil harmonere meget godt med EFs landbrugsordninger, hvor man jo har overskudsproduktioner det ene og det andet sted, men harmonerer det med nationale, danske interesser? Det vil jeg godt vove at sætte et spørgsmålstegn ved.

Det er såmænd ikke så længe siden, at vi her i huset behandlede i en ganske anden sammenhæng et spørgsmål om løbende dansk landbrugsproduktion. Det var for øvrigt af kreaturer; det havde forbindelse med slagterikonflikten. Da var der for regeringen ingen som helst tvivl om, at det ville være en national katastrofe, om man bare i nogle enkelte uger opgav den løbende produktion. Så synes jeg ærlig talt, at det er betænkeligt nu at høre miljøministeren begynde at tænde julelys i øjnene på folk i anledning af, at der skal plantes juletræer rundt om i landskabet. Det synes jeg ikke der er nogen som helst grund til at være glad for.

Alt tyder altså på, at Danmark netop med den placering, vi har, er ganske alvorligt udsat i forhold til Barsebäck's placering, men ingen kan jo vide, hvordan vejret konkret vil være i den katastrofesituation, som kunne dukke op. Da kunne det såmænd også gå ud over Italien, men det kan være, Italien ikke vil blande sig i det. Det er i hvert fald en naturlig opgave for den danske regering at blande sig i danske interesser, og det er også en naturlig sag for Danmark at tage den udfordring op, der ligger i, at man fra svensk side har understreget, at hvis det er et dansk ønske, så skal det ikke gå ud over naboforholdet, dette, at vi henvender os med ønske om at få lukket Barsebäck, i hvert fald indtil svensk og dansk rapportering måtte have skabt et trygt grundlag for videre drift af Barsebäck. Det er jo det, sagen drejer sig om.

Der foreligger ikke nu et trygt grundlag for at lade Barsebäck køre videre. Alle må erkende det, men man siger: vi prøver at planlægge, vi prøver at finde ud af foranstaltninger, sådan at det ikke går så galt endda, hvis det endelig går galt. Det er situationen frem til, at man måtte have de planer, det gælder om at få håndteret på den rigtige måde.

Sveriges statsminister, Thorbjörn Fälldin, udtalte i 1977, at havde vi vidst, hvad vi ved om atomkraftens ulemper, var Barsebäckværket sikkert aldrig blevet bygget så tæt på København og Malmø. Den daværende direktør